

Resolució 730/2019, de 21 de novembre**Número d'expedient de la reclamació:** 616/2019**Administració reclamada:** Organisme de Gestió Tributària. Diputació de Barcelona**Informació reclamada:** Sentències judicials i resolucions del Tribunal Econòmic Administratiu.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: Si de les sentències i de les resolucions del TEAR es suprimeixen les dades que identifiquen o poden dur a la identificació de les persones, físiques o jurídiques, afectades per elles, deixen de concorre-hi els límits invocats i tampoc es produeix l'afectació dels interessos de terceres persones que requereixi la necessitat de consultar-les en aplicació de l'article 31 LTAIPBG; en aquestes condicions, el dret d'accés no es veuria restringit o impedit per cap límit legal, i seria procedent estimar (parcialment, és a dir, tot despullant la informació sol·licitada de les dades identificatives que contingui) la sol·licitud, d'acord amb el previst per l'article 34.2 LTAIPBG. La informació sol·licitada no es pot donar a satisfacció de la persona reclamant sense una tasca artesanal jurídicament qualificada que despulli de dades identificatives cada una de les sentències i de les resolucions sol·licitades; és inqüestionable que en aquestes circumstàncies l'accés a la informació sol·licitada requereix una tasca prèvia d'anàlisi i de preparació de cada document sol·licitat per part dels serveis administratius; per tant, cal valorar si aquesta tasca, que sens dubte materialment és d'elaboració de la informació sol·licitada, té la complexitat requerida per poder qualificar-la com a tasca complexa i justificar, en conseqüència, la inadmissibilitat de la sol·licitud. L'objecte de la dissociació és únicament eliminar la informació que permeti identificar la persona o persones (físiques o jurídiques) afectades per la resolució administrativa o judicial; amb aquesta operació ja queden desactivats tots els altres límits que puguin concórrer; plantejada en aquests termes, la dissociació no sembla tenir de lluny la complexitat que li atribueixen els informes de la DIBA; sens dubte s'ha de fer sota la supervisió de personal qualificat, especialment per resoldre dubtes, si bé en la gran majoria de casos és previsible que es tracti d'una operació no especialment complexa, malgrat que s'hagi de fer cas per cas, al no ser susceptible d'informatització. És procedent concloure que la tasca requerida per atendre la sol·licitud, inclosa la dissociació de les dades de persones físiques i jurídiques afectades, no justifica la seva inadmissió. Sí que justifica, en canvi, l'atorgament d'un termini raonable i proporcional a la Diputació per preparar i lliurar la informació sol·licitada, sense perjudicar el normal funcionament dels seus serveis; en atenció a les circumstàncies d'aquest cas, es considera pertinent fixar un termini d'execució de la Resolució de tres mesos. L'article 18.2 LTAIPBG estableix que l'exercici del dret d'accés no és condicionat a la concurrència de cap interès personal, ni subjecte a motivació, ni a la invocació de cap norma; aquestes regles també comporten que cap finalitat, manifesta o presumpta, tampoc el desvirtua, llevat que sigui clarament abusiva, que no és el cas; tot i que aquest dret s'ha vinculat històricament al dret a la informació i a la finalitat de controlar els poders públics, el cert és que pot ser perfectament exercit, i ho és freqüentment, en atenció a interessos privats, sense que aquest fet el desvirtuï.

Paraules clau: Diputacions. Organismes administratius. Sentències. Reclamació contra inadmissió. Límits. Dades personals. Anonimització. Causes d'inadmissibilitat. Tasca complexa. Proporcionalitat. Tasca voluminosa. Silenci administratiu Finalitat de l'accés. Interessos privats.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 29 de setembre de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 616/2019, presentada contra l'Organisme de Gestió Tributària (OGT) de la Diputació de Barcelona (DIBA), en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 26 de juny de 2019 la persona reclamant demana la informació següent a la DIBA: *1. Text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona els anys 2018 i 2019 en què hagi set part la DIBA o el seu OGT. 2. Text complet de totes les resolucions dictades pel Tribunal Econòmic Administratiu Regional (TEAR) de Catalunya els anys 2018 i 2019 en què hagi set part la DIBA o el seu OGT. Poden dissociar totes les dades personals, si volen.* Invoca l'LTAIPBG i demana la informació per correu electrònic o per notificació electrònica.
3. El 26 de juliol de 2019 la Direcció de Serveis de Coordinació General de la DIBA, mitjançant una comunicació per correu electrònic, informa a la persona reclamant que la Diputació està en fase de formació del cartipàs i li avança la proposta de resposta a la seva sol·licitud (no consta a l'expedient la resolució definitiva), que posa de manifest el següent:

Hi ha terceres persones afectades per les sentències i resolucions sol·licitades a les quals caldria fer trasllat de la sol·licitud, la qual cosa constituiria una tasca desproporcionada atès el gran volum de sentències i resolucions sol·licitades.

La dissociació de dades personals o/i d'altres dades que poden afectar altres límits al dret d'accés o a la confidencialitat de dades tributàries és una tasca complexa que constitueix una causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds, en aplicació de l'article 29.1.b LTAIPBG.

Les sentències i resolucions sol·licitades no resulten incloses dins de les obligacions de publicitat activa de l'article 10.1.h LTAIPBG.

Es remet genèricament a les bases de dades judicials o del TEAR per obtenir la informació del tipus de la sol·licitada.

Conclou que seria procedent la denegació de la sol·licitud d'informació.
4. La Reclamació presentada el 29 de setembre de 2019 indica que la persona reclamant no ha rebut resolució de l'Administració a la seva sol·licitud i formula les següents al·legacions en relació amb la proposta de resolució anterior:

Si s'aplica la dissociació proposada de la persona reclamant, no s'afecten interessos de tercers ni confidencialitat tributària, de manera que no cal fet trasllat.

La DIBA confon anonimització o dissociació amb reelaboració, quan el Consell de Transparència ja hauria deixat clar que dissociar no és una tasca de reelaboració.

Els límits no es poden invocar genèricament, sinó cas per cas i si es dissocien les dades personals afectades, els límits no perjudiquen ningú.

No s'ha donat a la persona reclamant l'audiència prevista per l'article 29.1.b pels casos de concurrència de la necessitat d'elaboració o reelaboració de la informació.

La sol·licitud és prou acotada, tant temàticament, temporalment, territorialment i per tipus de document sol·licitat.

S'hauria produït silenci administratiu positiu, perquè la DIBA no ha resolt en termini (un correu electrònic amb una proposta de resolució no equival a resoldre).

La DIBA confon el dret d'accés a la informació pública amb les obligacions de publicitat activa.

Les referències a altres bases de dades (CENDOJ i TEAR) no serveixen per a la finalitat de l'accés, perquè a penes publiquen sentències dels òrgans judicials unipersonals i del TEAR de Catalunya.

5. El 2 d'octubre de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a la DIBA i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 23 d'octubre de 2019 la GAIP rep l'informe de la Diputació. Manifesta les següents consideracions: *Manca de concreció de la sol·licitud, perquè "no identifica cap resolució del TEAR ni cap sentència d'un jutjat contenciós administratiu concreta que li interressi, ni acota cap matèria o aspecte sobre les que versin aquelles i que puguin satisfer la seva necessitat real i efectiva d'informació. En aquest sentit, no deixa de ser una petició genèrica i discriminada només en el temps, que fa referència a un gran volum d'informació que, si bé s'acota en un període de dos anys, fa referència a centenars, si no milers, de resolucions i sentències matèries molt diverses com ara multes, tributs, recursos humans, contractació, responsabilitat patrimonial, etc. Ni tan sols no es diu si la sol·licitud es refereix a les resolucions i sentències que hagin esdevingut fermes. La petició és massa genèrica i la manca de concreció és total, cosa que contravé l'article 28 de la Llei 19/2014 i l'esperit de la norma".*
No resulta exigible que s'hagin de dissociar les dades de tal volum d'informació: *"La informació demanada afecta a tercers interessats, com són les persones físiques o jurídiques que han estat part en els respectius procediments administratius o contenciosos administratius, als quals s'hauria de donar trasllat de la petició perquè puguin realitzar al·legacions (art. 19.3 LTAIBG). Ja s'assenyalava en la nostra resposta que, atès el volum de resolucions que estan incloses en la petició formulada, resultava desproporcionat haver de realitzar totes les notificacions corresponents i alhora atendre les eventuais al·legacions. El propi sol·licitant afirma que no caldria el dit trasllat a tercers interessats ja que es pot dur a terme un procés de dissociació de les dades personals. Amb independència que això*

pugui ser tècnicament considerat o no una acció prèvia d'elaboració o reelaboració, la dissociació de dades -efectivament, ja sabem que és sinònim d'anonimització, en el sentit que no permeti la identificació d'un afectat o interessat- requereix d'una tasca individualitzada de cadascuna de les resolucions i sentències objecte de la sol·licitud. Una cosa és que s'anonimitzin les dades personals d'una resolució o d'una sentència determinada, o fins i tot d'un determinat grup heterogeni per raó de la matèria, i una altra cosa molt diferent és que s'hagi de fer respecte de centenars de resolucions. A més, la dissociació s'ha de dur a terme per personal qualificat, no es tracta d'un mer esborrat de dades que a una persona li pugui semblar que són dades personals, sinó que s'ha d'ajustar als principis establerts al Reglament 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016 relatiu a la protecció de les persones físiques en allò que respecta al tractament de dades personals i a seva lliure circulació, així com a la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals. Si s'han de dissociar dades, que sigui només d'aquelles dades estrictament necessàries per a la finalitat buscada, que a hores d'ara no se sap quina és en el nostre cas. Cal tenir en compte que les resolucions i sentències demanades indiscriminadament poden contenir dades relatives a infraccions i sancions administratives o, en fi, que sigui dades especialment protegides o que facin referència a diferents categories especials de dades. Per altra banda, la petició formulada també requereix d'una anàlisi individualitzada d'aquelles resolucions i sentències que continguin informació l'accés a la qual pugui perjudicar algun dels interessos previstos a l'article 14.1 LTAIBG, com ara la prevenció, investigació i sanció d'il·lícits administratius o disciplinaris [14.1.e)], la igualtat de les parts en els processos judicials i la tutela judicial efectiva [14.1.f)], o afecti a les funcions administratives de vigilància, inspecció i control [14.1.g). Això, a l'igual que la dissociació de dades, es podria fer respecte d'una resolució o sentència concreta, no pas respecte d'un nombre indeterminat i genèric. En fi, allò que demana el reclamant no s'ajusta gens a l'esperit de la normativa de transparència”.

No existeix un dret generalitzat i indiscriminat d'accés a resolucions i sentències en què l'Administració hagi estat part. “El reclamant al·lega que aquesta administració confon la publicitat activa ex article 7 LTAIBG i article 10.1.h) de la Llei 19/2014 amb el dret d'accés a la informació pública que aquí s'està exercint. No hi ha cap confusió. El que es vol dir és que, respecte d'un àmbit material concret com és el de les resolucions administratives i judicials en que una administració pública sigui part, la transparència afecta essencialment a les que tinguin rellevància pública. En la resta de supòsits, si es formula una petició d'accés, tot i que no es motivi perquè no cal, s'haurà d'acotar forçosament a quina o quines en concret s'hi vol accedir, de manera que no hi ha un dret generalitzat a obtenir còpia de les resolucions i sentències, encara que s'acotin temporalment. És en aquest sentit que el supòsit - en efecte, de publicitat activa- de l'article 7 LTAIBG i article 10.1.h) de la Llei 19/2014 opera com a paràmetre o criteri de ponderació en la sol·licitud d'informació de l'article 18 Llei 19/2014. Si el que es vol és conèixer els criteris i doctrina del TEAR i dels jutjats en totes les matèries que afectin la

Diputació de Barcelona i l'ORGT, s'haurà d'acotar materialment la sol·licitud -cosa que no pensa fer el sol·licitant a la vista de l'escrit que presenta a aquesta GAIP- o, altrament, fer ús de les fonts públiques d'accés a la informació que sol·licita (cercadors d'Internet, CENDOJ, bases de dades de legislació i jurisprudència, etc.), on trobarà aquelles que ja hagin estat objecte de dissociació de dades personals o ponderació de no afectació d'altres interessos”.

Finalitat del dret d'accés a la informació pública. “Tant les previsions de publicitat activa com el reconeixement del dret d'accés a la informació pública, tenen com a objectiu, en paraules del propi preàmbul de la LTAIBG, el coneixement pels ciutadans de com es prenen les decisions que els afecten, com es gestionen els fons públics o amb quins criteris actuen les nostres institucions. Tanmateix, l'objectiu final de transparència en l'actuació pública ha d'equilibrar-se amb una adequada prestació dels serveis públics, que no pot veure's alterada de manera tan significativa que es vegi compromesa. En conseqüència, tal com s'assenyala en la nostra resposta inicial a la petició d'informació, si és té en compte el volum d'informació que es demana amb una simple acotació temporal, la necessitat de dur a terme una complexa acció de dissociació de dades personals i anàlisi sobre eventuais afectacions al secret tributari o a altres interessos dignes de protecció, i el fet que els criteris i doctrina dels diferents jutjats i tribunals siguin públics i de fàcil accés, resta justificada la denegació de la informació sol·licitada”.

7. El 24 d'octubre de 2019 la GAIP trasllada l'informe anterior a la persona reclamant i li dona 10 dies per formular-hi al·legacions.
8. El 25 d'octubre de 2019 la GAIP rep les al·legacions de la persona reclamant. Posa de manifest que l'informe de la Diputació no diu res respecte de les consideracions fetes per la Reclamació sobre la producció de silenci administratiu, amb efectes estimatoris de la sol·licitud, sobre la manca de l'audiència prèvia preceptiva requerida per l'article 29.1.b LTAIPBG i sobre la insuficiència de la remissió a la base de dades del CENDOJ, per què amb prou feines publica resolucions d'òrgans unipersonals. Considera que la seva sol·licitud està prou acotada per diversos factors (temps limitat, òrgans judicials unipersonals, només sentències) i que la consideració de la Diputació sobre que podria afectar milers de sentències demostra el poc interès que hi ha posat i que segur que no seran tantes. Considera que la dissociació de dades personals no és una tasca de reelaboració i que, a més, no és una tasca complexa, sinó senzilla, especialment tenint en compte la capacitat administrativa de la Diputació i el fet que gestiona anualment milers d'expedients farcits de dades personals. Pel que fa a la concurrència d'altres límits, sosté que si s'eliminen les dades personals els altres límits invocats deixen de concórrer. Considera que facilitar la informació sol·licitada, prèviament anonimitzada, no pot causar cap perjudici significatiu al normal funcionament dels serveis provincials, atesos els seus volum i capacitat.

9. El 28 d'octubre de 2019 la GAIP demana a la Diputació una major concreció de les seves argumentacions sobre la necessitat d'una tasca complexa d'elaboració per facilitar la informació sol·licitada i que indiqui el nombre aproximat de sentències afectades per la sol·licitud.

10. El 5 de novembre de 2019 la GAIP rep la resposta de la Diputació a la petició anterior de major concreció. Informa que els anys 2018 i 2019 la Diputació ha estat part de 79 sentències judicials i l'OGT de 424 (no especifica si són totes les sentències o només les dictades per òrgans unipersonals); en el mateix període l'OGT hauria estat part de 49 procediments davant del TEAR. A més, fa les consideracions següents: *Respecte de cadascuna de les sentències i resolucions indicades -com es deia en el nostre informe de 21.10.2019-, la dissociació de dades requereix d'una tasca individualitzada -una per una- en el sentit de que: - S'ha de dur a terme per personal qualificat; no es tracta d'un mer esborrat de dades que a una persona li pugui semblar que són dades personals, sinó que és una tasca tècnica que s'ha d'ajustar als principis establerts a la normativa de protecció de dades personals. Cal recordar que la dissociació és un tractament de dades tendent a que la informació que s'obtingui no pugui associar-se a persona identificada o identificable. - No es disposa d'una eina informàtica que garanteixi que la taxa de les dades personals no es pugui alterar posteriorment, de manera que el procés ha de consistir necessàriament en un treball manual de tatxar-les -una per una mitjançant l'opció corresponent de l'aplicació word, imprimir el document i escanejar-lo amb la taxa ja realitzada. Per a això, s'ha de destinar igualment el personal necessari. Per altra banda, la petició formulada també requereix d'una anàlisi individualitzada d'aquelles resolucions i sentències que continguin informació l'accés a la qual pugui perjudicar algun dels interessos previstos a l'article 14.1 LTAIBG, com ara la prevenció, investigació i sanció d'il·lícits administratius o disciplinaris [14.1.e)], la igualtat de les parts en els processos judicials i la tutela judicial efectiva [14.1.f)], o afecti a les funcions administratives de vigilància, inspecció i control [14.1.g). També això requereix de personal especialitzat que s'hi dediqui. Tot això, respecte de més de 550 sentències i resolucions. Ni els serveis jurídics de la Diputació de Barcelona ni els de l'ORGT han d'estar al servei d'uns determinats interessos particulars d'un advocat -que a hores d'ara no se sap quins són-, o dels interessos particulars de cadascun dels milers d'advocats col·legiats a Barcelona que podrien demanar la mateixa informació. En definitiva -com ja s'argumentava en el nostre informe anterior-, no existeix un dret generalitzat i indiscriminat d'accés a resolucions i sentències de procediments en què l'administració hagi estat part.*

Fonaments jurídics

1. *Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública*

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació

gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *"Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda"*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *"El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis"*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *"2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *"Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació"*.

2. *Sobre la informació sol·licitada i el dret a accedir-hi*

La informació sol·licitada (text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona [JCA] i de totes les resolucions dictades pel Tribunal Econòmic Administratiu Regional [TEAR] de Catalunya els anys 2018 i 2019 en què hagi set part la DIBA o el seu OGT) ha de ser qualificada com a informació pública si està en poder de la Diputació i del seu OGT. Així ho determina l'article 2.b LTAIPBG, transcrit a l'antecedent anterior.

És presumible que la Diputació o el seu OGT tinguin efectivament en el seu poder les sentències i les resolucions sol·licitades, perquè els hauran d'haver estat notificades al finalitzar els procediments respectius.

Per una altra banda, té raó la persona reclamant quan refuta les acusacions de manca de concreció de la sol·licitud fetes per la DIBA. La sol·licitud pot comprendre un volum considerable d'informació, però no es pot dir que sigui inconcreta, perquè està molt clar i perfectament determinat allò que es demana.

En la mida que allò sol·licitat és informació pública, en aplicació de l'article 18 LTAIPBG qualsevol persona té dret a accedir-hi, llevat que hi concorrin límits legals a l'accés que puguin justificar-ne la denegació (article 20.1 LTAIPBG).

L'informe de l'Administració ha invocat la concurrència previsible de diversos límits, especialment per les dades personals que poden constar a les sentències i resolucions, a part d'eventuals límits relatius als procediments d'inspecció o sanció, dades tributàries, interessos econòmics i comercials o altres establerts per l'LTAIPBG o altres lleis. La concurrència d'aquests límits, a més, comportaria la necessitat de donar audiència a les terceres persones afectades per la sol·licitud (article 31 LTAIPBG), que poden arribar a un nombre molt elevat.

Nogensmenys, la persona reclamant manifesta explícitament la seva conformitat amb què la informació sol·licitada li sigui facilitada de forma dissociada o anonimitzada, eliminant d'ella les dades personals que hi puguin constar, de manera que els límits invocats resultarien desactivats. Certament, si de les sentències i de les resolucions del TEAR es suprimeixen les dades que identifiquen o poden dur a la identificació de les persones, físiques o jurídiques, afectades per elles, deixen de concorre-hi els límits invocats i tampoc es produeix l'afectació dels interessos de terceres persones que requereixi la necessitat de consultar-les en aplicació de l'article 31 LTAIPBG. En aquestes condicions, el dret d'accés no es veuria restringit o impedit per cap límit legal, i seria procedent estimar (parcialment, és a dir, tot despullant la informació sol·licitada de les dades identificatives que contingui) la sol·licitud, d'acord amb el previst per l'article 34.2 LTAIPBG.

3. *Sobre la causa d'inadmissibilitat de la tasca complexa d'elaboració*

L'Administració al·lega que la tasca necessària d'anonimització o de dissociació necessària per poder facilitar la informació sol·licitada lliure de límits legals a l'accés és un supòsit de tasca complexa d'elaboració, que constituïria la causa de justificació de la inadmissió de la sol·licitud prevista per l'article 29.1.b LTAIPBG.

La persona reclamant al·lega (antecedent 4) que la DIBA confon dissociació amb reelaboració, quan el Consell de Transparència de l'Estat hauria deixat clar que la necessitat de dissociar no és una tasca de reelaboració. El valor jurídic d'aquesta referència és relatiu, perquè la definició de la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública de l'article 29.1.b LTAIPBG no coincideix del tot amb el de l'article 18.1.c de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE). Resulta que la informació sol·licitada conté límits legals a l'accés, com posa de manifest el fonament anterior, que per ser valorats requereixen el trasllat a les terceres persones afectades per ells (actuació que pot requerir una tasca complexa, perquè estem davant d'unes 500 sentències o resolucions) i eventualment poden comportar la denegació de la informació sol·licitada; per evitar tot això, la solució plantejada passaria per dissociar de cada una de les més de 500 sentències o resolucions les dades identificatives que continguin, és a dir: caldria fer una feina de preparació de la informació susceptible de ser lliurada que obviï els efectes dels límits concurrents; amb independència del qualificatiu que hom li vulgui donar, el cert és que la informació sol·licitada no es pot donar a satisfacció de la persona reclamant sense una tasca artesanal jurídicament qualificada que despulli de dades identificatives cada una de les sentències i de les resolucions sol·licitades. És inqüestionable que en aquestes circumstàncies l'accés a la informació sol·licitada requereix una tasca prèvia d'anàlisi i de preparació de cada document sol·licitat per part dels serveis administratius; per tant, cal valorar si aquesta tasca, que sens dubte materialment és d'elaboració de la informació sol·licitada, té la complexitat requerida per poder qualificar-la com a tasca complexa i justificar, en conseqüència, la inadmissibilitat de la sol·licitud.

L'informe de la DIBA argumenta que la tasca de dissociació l'ha de dur a terme personal qualificat, perquè no és un mer esborrat de dades personals, s'ha d'ajustar a la normativa de protecció de dades, s'ha de limitar a les estrictament necessàries per a la finalitat de l'accés, que no constaria, hi pot haver dades especialment protegides (sancions) i altres de relatives a la concurrència d'altres límits. Les objeccions que posa de manifest la Diputació són exagerades, perquè la dissociació no s'ha de limitar a les dades estrictament necessàries per a la finalitat de l'accés (aquesta limitació més aviat opera en sentit contrari), ni ha de tenir en compte la concurrència d'altres límits i és independent de si les dades personals són o no especialment protegides. L'objecte de la dissociació és únicament eliminar la informació que permeti identificar la persona o persones (físiques o jurídiques) afectades per la resolució administrativa o judicial; amb aquesta operació ja queden desactivats tots els altres límits que puguin concórrer, que per tant ni tan sols cal valorar. Plantejada en aquests termes, la dissociació no sembla tenir de lluny la complexitat que li

atribueixen els informes de la DIBA; sens dubte s'ha de fer sota la supervisió de personal qualificat, especialment per resoldre dubtes, si bé en la gran majoria de casos és previsible que es tracti d'una operació no especialment complexa, malgrat que s'hagi de fer cas per cas, al no ser susceptible d'informatització.

Per tant, més que d'una tasca complexa, estariem davant d'una tasca voluminosa i caldria plantejar-se si no pot ser desproporcionada per aquest motiu. Per això la GAIP, davant la manca de dades concretes aportades pel primer informe de la DIBA, li va requerir la quantificació de les resolucions i sentències que haurien de ser objecte de dissociació. Les dades quantitatives aportades pel segon informe de la Diputació indiquen per als dos anys sol·licitats unes 500 sentències i 50 resolucions del TEAR; no es pot descartar que aquest nombre pugui ser inferior, perquè al facilitar el nombre de sentències la DIBA no precisa que provinquin de tribunals unipersonals (que és allò sol·licitat), de manera que si inclou també les dictades pel TSJ (que no són objecte de la sol·licitud), el nombre real de sentència que caldria dissociar podria esdevenir sensiblement inferior.

En el cas d'una sol·licitud idèntica a la d'aquest procediment, adreçada a l'Ajuntament de Barcelona, el fonament jurídic 3 de la Resolució de la GAIP 592/2019 conclou que *"l'anonimització de les dades personals que puguin constar en una sentència judicial (excloses les del o la jutge, que són públiques) no sembla que es pugui qualificar d'operació complexa. Això no treu que l'estimació de la persona reclamant, d'un minut per sentència, segurament peca d'optimista. Ara bé, el fet de tenir que dedicar un temps més o menys voluminós a aquesta tasca no la converteix en complexa, sinó únicament en significativament feixuga o costosa per a l'Administració, factors que podrien donar lloc a preveure un termini raonablement llarg d'execució o altres mesures de proporcionalitat, com fa el fonament jurídic 6, però que difícilment justifiquen la inadmissibilitat per raó de l'article 29.1.b LTAIPBG, i més si tenim en compte que el volum de feina requerit (uns pocs centenars de sentències) tampoc es pot qualificar del tot desmesurat, especialment si hom té en compte els recursos de què disposa l'Ajuntament de Barcelona"*.

Aquestes mateixes consideracions són traslladables a aquesta Reclamació, ja que tant el volum de la informació sol·licitada, com la capacitat i els recursos de l'Administració afectada són comparables i, en conseqüència de l'anterior és procedent concloure que la tasca requerida per atendre la sol·licitud, inclosa la dissociació de les dades de persones físiques i jurídiques afectades, no justifica la seva inadmissió. Sí que justifica, en canvi, l'atorgament d'un termini raonable i proporcional a la Diputació per preparar i lliurar la informació sol·licitada, sense perjudicar el normal funcionament dels seus serveis; en atenció a les circumstàncies d'aquest cas, es considera pertinent fixar un termini d'execució de la Resolució de tres mesos.

4. *Silenci administratiu*

Reforça la conclusió del fonament jurídic anterior el fet que s'hagi produït silenci administratiu en la tramitació de la sol·licitud de la que deriva la sol·licitud, cosa que comporta la seva estimació presumpta, en aplicació de l'article 35 LTAIPBG.

Efectivament, els antecedents posen de manifest que la sol·licitud d'informació va ser presentada el 26 de juny de 2019 i que si bé el 26 de juliol del mateix any (per tant, dins del termini d'un mes donat per l'article 33 LTAIPBG) la DIBA comunica per correu electrònic a la persona reclamant una proposta de resolució de la sol·licitud, aquesta comunicació no pot ser considerada substitutòria de la resolució, d'acord amb el previst per l'article 34.8 LTAIPBG, perquè no l'estima, ni equival a la resolució requerida per l'article 35.1 als efectes de què no operi el silenci administratiu, perquè no és una resolució. Tampoc està justificat el motiu invocat per no resoldre (el fet d'estar formant-se el cartipàs provincial), perquè la Diputació és una Administració pública en la que no hi pot haver buit de poder, de manera que el fet d'estar formant-se el cartipàs no impedeix que algun responsable pugui actuar en nom de l'òrgan competent per resoldre. A més, si l'impediment per resoldre fos realment el problema invocat, els serveis de la DIBA haurien pogut prorrogar el termini per resoldre, en aplicació del previst per l'article 33.2 LTAIPBG, i no consta que ho hagin fet.

Si bé l'apartat 2 de l'article 35 LTAIPBG estableix que el silenci administratiu positiu previst com a regla general per l'apartat 1 del mateix precepte no opera si a la informació sol·licitada hi concorren límits legals, aquesta excepció no està prevista pel cas que concorrin causes d'inadmissibilitat, ni li és ampliable per analogia (ampliació a la que li és aplicable la prohibició de l'article 20.2 LTAIPBG), de manera que l'eventual concurrència de causes d'inadmissibilitat no impedeix els efectes estimatoris del silenci administratiu. Per tant, a partir del moment que es produeix l'estimació presumpta de la sol·licitud, la DIBA esdevé vinculada per ella, d'acord amb les previsions de l'article 24 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC).

5. *Sobre la finalitat de l'accés*

Els informes aportats per la DIBA posen en dubte que el dret d'accés a la informació i els recursos de l'Administració s'hagin de posar al servei dels interessos privats d'un despatx d'advocats.

L'article 18.2 LTAIPBG estableix que l'exercici del dret d'accés no és condicionat a la concurrència de cap interès personal, ni subjecte a motivació, ni a la invocació de cap norma. Aquestes regles també comporten que cap finalitat, manifesta o presumpta, tampoc el desvirtua, llevat que sigui clarament abusiva, que no és el cas. Tot i que aquest dret s'ha vinculat històricament al dret a la informació i a la finalitat de controlar els poders públics, el cert és que pot ser perfectament exercit, i ho és freqüentment, en atenció a interessos privats, sense que aquest fet el desvirtui.

En conseqüència, l'eventualitat que la informació sol·licitada ho sigui en atenció a interessos professionals o personals de caràcter privat no impedeix en absolut que sigui procedent atendre-la per part de l'Administració en la mida que s'empari en el dret d'accés a la informació pública.

6. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

7. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 21 de novembre de 2019, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 616/2019 i declarar el dret de la persona reclamant al text complet de totes les sentències dictades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona i de totes les resolucions dictades pel Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya els anys 2018 i 2019, en què

- hagi set part la Diputació de Barcelona o el seu Organisme de Gestió Tributària, prèvia la dissociació de les dades que continguin que puguin dur a la identificació de les persones físiques o jurídiques afectades.
2. Requerir a la Diputació de Barcelona i al seu Organisme de Gestió Tributària que lliurin a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de tres mesos.
 3. Requerir a la Diputació de Barcelona i al seu Organisme de Gestió Tributària a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsables respectius del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
 4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
 5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 616/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.